

„Stajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstrijo: za celo leto 3 krone, za pol in četrť leta razmerno; za Ogrsko 4 K 50 vin, za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računi naročnino z ozirom na visokost poštnine. Naročnino je plačati naprej. Posamezne štev. se prodajajo po 6 v.

Uredništvo in upravnštvo se nahajata v Ptuju, gledališko poslopje štev. 3.



Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inzeratov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/10 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 48.

V Ptuju v nedeljo dne 29. novembra 1908.

IX. letnik.

Naš cesar Franc Jožef I.

(Ob priliki 60 letnice njegovega vladanja).

Franc Jožef I., avstrijski cesar, ogrski kralj itd. rodil se je dne 18. avgusta 1830. Njegov predhodnik Ferdinand I. podaril mu je cesarsko krono dne 2. decembra 1848. Šele čez 18 1/2 leta namreč dne 8. junija 1867 bil je Franc Jožef tudi kronan za ogrskega kralja . . .

To so suhoparne številke, ki smo se jih tudi kod otroci v šoli učili . . . Ali zdaj nismo več otroci. Zdaj vemo, da je vsako desetletje, dostikrat vsako leto v človeškem življenju usodopolno in odločilno. Že pri navadnemu človeku je to. Ali nam ne prinese vsakemu vsak dan britkih in veselih novic, žalostnih in srečnih dogodkov? . . .

Franc Jožef I. habsburški pa je — cesar. In še več: on je vladar avstro-ogrške monarhije!

Te dve besedi pomenijo veliko. In še več pomenijo, ako se pozna osebnost, družinsko življenje Franceta Jožefa . . . Kot mladenič gledal je na italijanskih bojiščih smrti v oko. Vojskovodji hoteli so ga poslati domu, ker niso mogli prevzeti odgovornosti za njegovo dragoceno življenje. Ali mladenič Franc Jožef, takrat nadvojvoda, ostal je na bojnem polju. Kroglice so žvižgale okoli njegovih ušes, on pa je dokazal, da živi v njegovih žilah junaška kri. In postal je cesar: pokleknil je pred Ferdinandu I., ki mu je posadil veličastno habsburško krono na glavo . . . In pozneje? Kot človek je pretrpel veliko. Njegov brat Maksimilijan, cesar mehikanski, padel je v strelah ustašev. Njegov sin, nepozabni Rudolf, ki ga je vse ljudstvo že kot prestolonaslednika v srce sklenilo, je umrl, zapustivši krono in cesarja . . . In morilec Luccheni je zabodel cesarjevo soprogo, za večno lepoto in ljudsko blagostanje živečo Elizabeto.

Nemila usoda je vzela Franc Jožefu brata, sina, soprogo, — odpirala je na desno in na levo grobove in grobove in zopet grobove . . .

In kot cesar? Na Ogrskem je divjal Košutov vihar, ko je postal mladi nadvojvoda cesar. Prišle so pa tudi vojske z zunanjim sovražnikom, — ne mirne, nerazburjene države, — vulkan je prevzel naš cesar. Revolucija in vojska sta bili pesni, ki ju je čul ob zasedanju trona. In zunanji sovražniki so pač mislili, da ne bode premagal teh nasprotnikov. Pa jih je! Kakor slama v viharju so izginiti ter se umaknili mirnemu razvoju države.

Kaj se imajo avstrijski narodi cesarju Franc Jožefu zahvaliti? Pod njegovi vladi se je izdala avstrijsko ustavo. Ljudstvo ni več brezpravno kakor nekdaj, temveč ima besedo. Pod njegovi vladi se je uresničila splošna in ednaka volilna pravica. Pod njegovi vladi smo v okupacijskem ozemlju dobili to, kar nam pripada. Pod njegovi vladi smo — in to je najvažnejše — postali osrednja točka, zagotovilo evropskega mira.

To nam je Franc Jožef! Ni čuda, da se združujejo vsi avstrijski narodi in praznujejo 60 letnico njegovega vladanja kot svoj praznik, kot praznik avstrijskega ljudstva.

Radujmo se, veselimo se v solncu ustavne države, ki ima redko srečo, praznovati 60 letnico svojega cesarja!

Čast Franc Jožefu I., cesarju in kralju!

